

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH220044
NAZWA OBSZARU Ostoja w Ujściu Wisły

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH220044	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Ostoja w Ujściu Wisły

1.4. Data opracowania 2004-02	1.5. Data aktualizacji 2021-01
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja: Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres: Polska Wawelska 52/54 Warszawa 00-922
Adres e-mail: kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW: 2007-08
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*): 2009-03
Data objęcia obszaru ochroną SOO: Brak danych

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna

18.7898

Szerokość geograficzna

54.3616

2.2. Powierzchnia [ha]:

883.51

2.3. Obszar morski [%]

42.43

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL63	Pomorskie
PLZZ	Region morski

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0 %)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
1130			649.2		M	A	A	C	B
1210			1.0		G	C	C	C	C
2110			28.0		G	A	C	A	A
2120			17.3		G	B	B	C	C
2130			11.9		G	B	C	C	C
2160			16.7		G	B	A	B	B
2170			0.09		G	D			
2180			16.5		G	C	C	C	C
9190			13.2		G	C	C	C	C

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.

- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki				Populacja na obszarze							Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
F	1103	Alosa fallax			c				P	DD	B	B	C	B
F	1130	Aspius aspius			p				P	G	D			
M	1337	Castor fiber			p	20	30	i	C	G	D			
M	1364	Halichoerus grypus			c	1	300	i	C	P	A	A	B	A
F	1099	Lampetra fluviatilis			c				P	P	A	B	C	B
P	2216	Linaria loeselii			p	1500	2000	i	C	G	C	C	C	C
M	1355	Lutra lutra			p				C	G	C	A	B	B
F	1145	Misgurnus fossilis			r				R	G	D			
F	2522	Pelecus cultratus			c				V	G	D			
F	5339	Rhodeus amarus			r				P	G	C	B	B	B
F	1106	Salmo salar			c				P	P	D			

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

3.3. Inne ważne gatunki fauny i flory (opcjonalnie)

Gatunek	Populacja na obszarze	Motywacja

Grupa	KOD	Nazwa naukowa	S	NP	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku		Inne kategorie					
					Min	Maks			IV	V	A	B	C	D		
P		Angelica archangelica subsp. litoralis						R								X
P		Aster tripolium						R				X				X
P		Epipactis atrorubens						R				X				X
P		Epipactis helleborine						R								X
M		Eptesicus serotinus						R	X							
P		Eryngium maritimum						R				X				X
P		Glaux maritima						R				X				X
P		Goodyera repens						R				X				
P		Juncus gerardi						R				X				
M		Nyctalus noctula						C	X							
P		Ophioglossum vulgatum						R				X				X
M		Pipistrellus nathusii						C	X							
M		Pipistrellus pipistrellus						R	X							
M		Pipistrellus pygmaeus						R	X							
M		Plecotus auritus						P	X							
P		Sagina ciliata						R				X				
P		Salsola kali subsp. kali						R				X				
P		Triglochin maritimum						R				X				X

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- KOD: w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować nazwę naukową oraz kod podany na portalu referencyjnym.
- S: jeśli dane o gatunku mają charakter poufny i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki Według standardowego Wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategoria: kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = występuje.
- Kategorie motywacji: IV, V: gatunki z załączników do dyrektywy siedliskowej, A: dane z Krajowej Czerwonej Listy; B: gatunki endemiczne; C: konwencje międzynarodowe; D: inne powody

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N23	0.0
N06	21.45
N17	2.86
N07	8.76
N08	1.37
N01	42.43
N19	4.76
N16	6.32
N04	12.02
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar obejmuje 2 estuaria utworzone przez ramiona Wisły, tzw. Śmiałej Wisły w sąsiedztwie Sobieszewa i Przekopu Wisły obok Mikoszewa uchodzące do Zatoki Gdańskiej, wraz z otaczającymi je piaszczystymi terenami, zwykle otwartymi, a także fragmentami porośniętymi lasem. Do obszaru należą także wody przybrzeżne, szczególnie ważne dla ptaków.

4.2. Jakość i znaczenie

Obszar obejmuje estuaria największej polskiej rzeki, Wisły. Są to zarazem jedne z największych i najważniejszych estuariów w Polsce. Ponadto stwierdzono tu występowanie 9 typów siedlisk z Załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG, stanowiących typowy kompleks nadmorskich, napiaskowych zbiorowisk roślinnych. Mimo silnej presji ludzkiej i znacznego przekształcenia tego terenu, dobrze zachowały się tu przede wszystkim niektóre zbiorowiska roślinne związane z wydłami. 1130 Estuaria W obszarze, estuarium obejmuje system hydrologiczny: Śmiałą Wisłę z przyległymi do niej jeziorami Ptasi Raj i Karaś oraz z użytkiem ekologicznym Zielone Wyspy, oraz ujście Przekopu Wisły. Siedlisko zajmuje w granicach obszaru powierzchnię 649,2 ha, co stanowi 73,5% jego całkowitej powierzchni. Jest to przykład obszaru nadmorskiego o specyficznych stosunkach wodnych i procesach estuariowych, modyfikowanych przez działalność człowieka. Dla Przekopu Wisły charakterystyczną cechą jest występowanie na przedpolu ujścia, piaszczystych łach tworzących stożek ujściowy (tzw. deltę zewnętrzną), którego morfologia zmienia się w zależności od warunków w Zatoce Gdańskiej oraz dopływu wody rzecznej. W obrębie części siedliska występuje roślinność szuwarowa. W siedlisku stwierdza się występowanie taksonów charakterystycznych: migrującej na tarło troci (*Salmo trutta*), powszechnej storni (*Platichthys flesus*), sandacza (*Sozostedion lucioperca*) oraz rzadkiej certy (*Vimba vimba*) (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014, Warzocho 2004). Ocena ogólna: B Reprezentatywność: ocena A (znacząca). Cechą diagnostyczną są procesy mieszania się wód spowodowane dopływem wód słodkich i podchodzeniem w górę rzeki wód zasolonych. Siedlisko występuje w obszarze w formie istotnej dla jego ochrony. Powierzchnia względna: ocena A (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi więcej niż 15 %) Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym: stopień zachowania struktury: II (dobrze zachowana). Ocena nadana z uwagi na niezaburzone warunki przepływu jak również obecność taksonów charakterystycznych dla siedliska: troci (*Salmo trutta*), storni (*Platichthys flesus*), sandacza (*Sozostedion lucioperca*) oraz certy (*Vimba vimba*). Brzegi porośnięte są, typowym dla ujść rzek szuwarem trzcinowym. Ocena obniża przekształcony przez człowieka charakter obu ujść (Śmiałej Wisły i Przekopu Wisły). stopień zachowania funkcji: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Przekop Wisły został wykonany w celu ochrony Żuław przed powodzią, obecnie nierealne jest więc zachowanie w całym biegu rzeki warunków umożliwiających zalewanie terenów przybrzeżnych i umożliwiających działalność erozyjną rzek. Oba brzegi ujścia Przekopu Wisły są zmienione w 100% poprzez ich uregulowanie i umocnienie. Dodatkowo, charakter rejonu ujściowego będzie

nadal modyfikowany poprzez rozbudowę kierownic. Oba brzegi Śmiałej Wisły są uregulowane i umocnione w ponad 60%. W bezpośrednim sąsiedztwie ujścia Śmiałej Wisły znajdują się liczne budowle hydrotechniczne - umocnienia brzegowe, nabrzeża, falochrony i pomosty przystani, grobla kamienna, a także budynki infrastruktury portowej. Możliwość odtworzenia: III (trudne lub niemożliwe). W obszarze mamy do czynienia z wystąpieniem „nadrzędnego interesu publicznego”, gdzie realizacja działań przeciwpowodziowych jest niezbędna z powodu konieczności ochrony wartości o podstawowym znaczeniu dla życia obywateli (zdrowie, bezpieczeństwo, środowisko). Uwzględniając dynamiczne przeobrażenia stożka pod wpływem zmieniających się warunków hydrologicznych i meteorologicznych zarówno w rejonie Wisły jak i Zatoki, w perspektywie najbliższych 10-15 lat nie można wykluczyć dalszych prac regulacyjnych prowadzonych w ujściach. Ponadto utrudnione możliwości odtworzenia warunków naturalnych wynikają z faktu, że akwen Wisły Śmiałej jest położony całkowicie w granicach Portu Morskiego Gdańsk, a tory wodne na Śmiałej Wiśle i Martwej Wiśle tworzą połączenie Portu Gdańsk z Zatoką Gdańską od strony wschodniej, co wiąże się z ciągłą ingerencją w siedlisko. 1210 Kidzina na brzegu morskim Pokłady resztek organicznych wyrzuconych przez morze występują powszechnie w północnej części ostoi na plażach po obu stronach Przekopu Wisły. Jest to podłoże na którym mogą rozwijać się gatunki diagnostyczne dla siedliska przyrodniczego 1210 Kidzina na brzegu morskim. Siedlisko odznacza się dużą dynamiką tak w skali czasowej jak i przestrzennej i jest uzależnione od działalności morza. Jego lokalizacja, szerokość oraz rodzaj odkładanego materiału zależą od bardzo wielu czynników. W przypadku obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044 decydują o tym, m.in.: dynamika brzegu morskiego, obecność ujścia dużej rzeki, siła i kierunek wiatrów. Ocena ogólna: C Reprezentatywność: ocena C (znacząca). Cechą diagnostyczną jest stały dopływ substratu niezbędnego dla wystąpienia diagnostycznych gatunków roślin przy jednoczesnej nieobecności tych gatunków na większości powierzchni siedliska. Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 2 %). Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym: stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na brak lub bardzo rzadkie występowanie gatunków diagnostycznych przy jednoczesnym występowaniu stałego niszczenia przez ludzi. stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). W warunkach ograniczenia presji ludzkiej struktura i skład florystyczny powinny ulec poprawie. 2110 Inicjalne stadia nadmorskich wydm białych Obszar ostoi jest stosunkowo ważny dla ochrony tego siedliska ze względu na słabo kontrolowane przez człowieka procesy dynamiczne związane z kształtowaniem się plaż i wszystkich stadiów rozwojowych wydm, w tym szczególnie stadiów inicjalnych wydm białych. Siedlisko przyrodnicze 2110 odznacza się dużą dynamiką tak w skali czasowej, jak i przestrzennej, gdy jest uzależnione od działalności morza. Jego lokalizacja i powierzchnia zależą od bardzo wielu czynników. W przypadku obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044 decydują o tym, m.in.: dynamika brzegu morskiego, obecność ujścia dużej rzeki, siła i kierunek wiatrów. Ocena ogólna: A Reprezentatywność: ocena A (doskonała). Cechą diagnostyczną jest stałe występowanie procesów geomorfologicznych, kształtujących tworzenie się wydm, oraz obecność prawie kompletu gatunków diagnostycznych. Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 0,5 %) Stan zachowania: ocena A (doskonała), w tym: stopień zachowania struktury: I (doskonale zachowana). Ocena nadana z uwagi na obecność gatunków diagnostycznych przy jednoczesnym występowaniu odpowiednich procesów geomorfologicznych stopień zachowania funkcji: I (doskonale perspektywy). Ze względu na położenie w rezerwacie i w obszarze Natura 2000 nie przewiduje się znaczącego pogorszenia struktury. 2120 Nadmorskie wydmy białe (Elymo-Ammophiletum) Siedlisko przyrodnicze występuje w obu częściach obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044. W rezerwacie Ptasi Raj wały wydymowe i wyniesienia pól wydymowych z reprezentatywnymi płatami wysokich traw (Elymo-Ammophiletum) występują tylko w środkowej i wschodniej części Mierzei Messyńskiej. Jedynie tutaj zachodzą okresowo czynne procesy eoliczne, warunkujące niestabilność wydymowego podłoża. W rezerwacie Mewia Łacha siedlisko występuje po obu stronach Przekopu Wisły, przy czym najlepiej zachowane jest w jego zachodniej części, gdzie występuje widoczny system wałów i kopców o zauważalnym „ruchu” przewiewanego piasku. W skali całego obszaru Natura 2000 gatunkiem dominującym jest piaskownica zwyczajna *Ammophila arenaria*, której miejscami licznie towarzyszy groszek nadmorski *Lathyrus japonicus* subsp. *maritimus*. Niewielki udział wykazuje natomiast wydmuchrzyca piaskowa *Leymus arenarius*. Uwagę zwraca niewielki udział gatunków nitrofilnych. Fitocenozy Elymo-Ammophiletum tu występujące cechuje większe bogactwo florystyczne oraz obecność niektórych gatunków nieswoistych dla zbiorowisk nadmorskich psammofitów, co jest najprawdopodobniej wynikiem użyźniania jałowych piasków

morskich rzeczonym substratem mineralno-organicznym. Ocena ogólna: CReprezentatywność: ocena B (dobra). Przyjęta wartość wyniku w poprawnego wykształcenia warunków podłoża i dobrze wykształconej charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocena obniża liczne występowanie krzacastych gatunków obcego pochodzenia, takich jak róża pomarszczona czy niektóre gatunki wierzb. Powierzchnia względna: ocena B (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 3,5 %) Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym: stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na występowanie krzewów i wkraczanie gatunków obcego pochodzenia stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z możliwości prowadzenia czynnych zabiegów poprawiających skład gatunkowy i strukturę przestrzenną pokrywy roślinnej. 2130 Nadmorskie wydmy szare Siedlisko przyrodnicze występuje we wschodniej części obszaru Ostoja w Ujściu Wisły PLH220044, w rezerwacie Mewia Łacha, po obu stronach Przekopu Wisły. Cechą charakterystyczną fitocenozy Helichryso-Jasionetum jest obecność w ich składzie gatunkowym groszka nadmorskiego *Lathyrus japonicus* subsp. *maritimus* oraz kostrzewy poleskiej *Festuca polesica*. Część fitocenozy bardziej utrwalonej, charakteryzuje się dobrze rozwiniętą warstwą mszysto-porostową. Wydmy szare na terenie obszaru podlegają presji roślin drzewiastych i krzewiastych, będącej następstwem sztucznego wprowadzania gatunków w celu utrwalania wydym bądź naturalnych procesów sukcesyjnych. Ocena ogólna: CReprezentatywność: ocena B (dobra). Przyjęta wartość wyniku w poprawnego wykształcenia warunków podłoża i dobrze wykształconej charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocena obniża liczne występowanie krzacastych i drzewiastych gatunków rodzimych oraz obcego pochodzenia, takich jak róża pomarszczona czy niektóre gatunki wierzb. Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 0,2 %) Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym: stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na występowanie krzewów i wkraczanie gatunków obcego pochodzenia stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m. in. z możliwości prowadzenia czynnych zabiegów poprawiających skład gatunkowy i strukturę przestrzenną pokrywy roślinnej, przy jednoczesnym założeniu całkowitego odstąpienia od utrwalania wydym poprzez sztuczne nasadzenia i stopniowego usuwanie drzew i krzewów. W przypadku nieuregulowania stale wzrastającej presji turystyczno-rekreacyjnej wskaźnik stopnia zachowania funkcji może spaść do wartości III. 2160 Nadmorskie wydmy z zaroślami rokitnika Zarośla rokitnika *Hippophaëtum rhamnoides* stwierdzono w obu częściach obszaru Ostoja Ujściu Wisły PLH220044. W zachodniej, obejmującej rezerwat przyrody Ptasi Raj, fitocenozy te są pochodzenia antropogenicznego. Powstały w wyniku sztucznego nasadzenia rokitnika na prawym, ujściowym odcinku Wisły Śmiałej w celu stabilizacji piaszczystego podłoża. W chwili obecnej krzew ten odznacza się zauważalną ekspansywnością. Warstwa krzewów osiąga zwarcie nie przekraczające 80%. W warstwie zielonej występują przede wszystkim przedstawiciele z klas: *Koeleria glauca*-*Corynephoraceae* *canescentis* i *Artemisia vulgaris*. We wschodniej części obszaru, na terenie rezerwatu przyrody „Mewia Łacha”, zbiorowisko w znacznej mierze podlega presji innych gatunków drzewiastych i krzewiastych, będącej następstwem sztucznego wprowadzania gatunków w celu utrwalania wydym bądź naturalnych procesów sukcesyjnych. Stąd, w fitocenozach tych, znaczny jest udział róży pomarszczonej *Rosa rugosa*, wierzb: wawrzynkowej *Salix daphnoides* i ostrolistnej *Salix acutifolia* oraz sosny zwyczajnej *Pinus sylvestris*. Z gatunków obcego pochodzenia warto również zauważyć obecność niecierpka drobnokwiatowego *Impatiens parviflora*. Ocena ogólna: BReprezentatywność: ocena B (dobra). Przyjęta wartość wyniku w poprawnego wykształcenia warunków podłoża i dobrze wykształconej charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocena obniża liczne występowanie krzacastych i drzewiastych gatunków rodzimych oraz obcego pochodzenia, takich jak róża pomarszczona czy niektóre gatunki wierzb. Powierzchnia względna: ocena A (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 17 %) Stan zachowania: ocena B (dobry), w tym: stopień zachowania struktury: II (dobrze zachowana). Ocena wynika z kryteriów oceny siedliska, a więc przede wszystkim kondycji gatunku dominującego i możliwości jego dalszej ekspansji. Na obniżenie wartości z doskonałej wpływa fakt występowania innych gatunków krzewów oraz wkraczanie gatunków obcego pochodzenia stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z wysokiego prawdopodobieństwa rozprzestrzeniania się gatunku dominującego oraz możliwości prowadzenia czynnych zabiegów poprawiających skład gatunkowy i strukturę przestrzenną pokrywy roślinnej, przy jednoczesnym założeniu całkowitego

odstąpienia od utrwalania wydm poprzez sztuczne nasadzenia i stopniowego usuwanie drzew i krzewów. 2170 Nadmorskie wydmy z zaroślami wierzby piaskowej

Reprezentatywność: D. Podczas przeprowadzonych prac terenowych (Michałek i Kruk-Dowgiałło 2014) nie stwierdzono reprezentatywnych płatów. Pomimo intensywnych poszukiwań, odnaleziono jedynie pojedyncze osobniki lub niewielkie grupy wierzby piaskowej nie mające jednak charakteru zarośli. Potencjalnie, w wyniku naturalnych procesów, mogą w przyszłości zaistnieć korzystne warunki dla rozwoju wierzby piaskowej i tworzenia zarośli o charakterze odrębnego zbiorowiska roślinnego i siedliska przyrodniczego na tym terenie. Co więcej – wcześniejsze prace inwentaryzacyjne innych autorów, prowadzone w ramach prac nad przygotowaniem projektów planów ochrony rezerwatów „Mewia Łacha” i „Ptasi Raj” wskazują co prawda na obecność gatunku *Salix repens* subsp. *repens* var. *arenaria* (wierzba piaskowa), ale również nie wskazują na występowanie samodzielnego siedliska przyrodniczego (które musi spełniać określone kryteria siedliskowe i florystyczne).

2180 Bory i lasy mieszane na wydmach nadmorskich

Za siedlisko przyrodnicze 2180 przyjęto płaty borów nawiązujące florystycznie i przestrzennie do borów bażynowych lub, w których występowały gatunki charakterystyczne lub wyróżniające dla zespołu w ujęciu fitosocjologicznym, co do których istnieje prawdopodobieństwo rozwoju w kierunku typowego boru bażynowego. Ocena ogólna: C

Reprezentatywność: ocena C (znacząca). Przyjęta wartość wynika z bardzo słabego wykształcenia charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocenę obniża również niejednorodność genezy podłoża, co powoduje że najprawdopodobniej większość uwzględnionych płatów analizowanych fitocenoz leśnych – niezależnie od stadium dynamicznego – będą odbiegać od typu, lub też reprezentować inny typ siedliska przyrodniczego.

Powierzchnia względna: ocena C (udział powierzchni pokrytej siedliskiem przyrodniczym w obszarze w stosunku do całkowitej powierzchni pokrytej przez to siedlisko w obrębie terytorium państwa wynosi ok. 0,1 %)

Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym: stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na słabe wykształcenie charakterystycznej kombinacji gatunków, stosunkowo młody wiek drzewostanów oraz brak znaczących ilości martwego drewna.

stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z możliwości wprowadzenia ochrony biernej i wyłączenia z użytkowania, ale jedynie przy założeniu dalszego rozwoju w kierunku boru bażynowego. Umożliwi to w sposób naturalny realizację procesów polegających na stopniowym starzeniu się i różnicowaniu drzewostanu, wzroście zapasu martwego drewna i zwiększaniu bogactwa gatunkowego.

9190 Kwaśne dąbrowy (*Quercion robori-petraeae*)

W zachodniej części obszaru, na terenie rezerwatu przyrody Ptasi Raj, płaty lasu brzoźowo-dębowego w typie siedliska przyrodniczego 9190, są słabo reprezentatywne. Mają one charakter leśnych zbiorowisk zastępczych, w znacznym stopniu zdegenerowanych. Być może powstały one na siedliskach pierwotnie zajmowanych przez olsy, które uległy przesuszeniu a następnie wprowadzono na nie sztucznie sosnę i olsze. W chwili obecnej dynamika tych zbiorowisk bardzo słabo nawiązuje do zespołu *Betulo pendulae-Quercetum*. Drzewostan tworzy sosna zwyczajna, olsza czarna i brzoza brodawkowata. Dąb szypułkowy *Quercus robur* pojawia się sporadycznie jedynie w warstwie zielonej. Runo, zazwyczaj bujne, ma na ogół charakter paprociowo-trawiasty. Głównymi jej składnikami są: nercznice – krótkoostna *Dryopteris carthusiana* i szerokolistna *Dryopteris dilatata* oraz śmiełek pogięty *Deschampsia flexuosa* i trzcinnik piaskowy *Calamagrostis epigejos*. W słabo rozwiniętej warstwie mszystej dominują brodawkowiec czysty *Pseudoscleropodium purum* i rokitnik pospolity *Pleurozium schreberi*.

Ocena ogólna: C

Reprezentatywność: ocena C (znacząca). Przyjęta wartość wynika ze słabego wykształcenia charakterystycznej kombinacji gatunków. Ocenę obniża również niestabilność podłoża oraz niejednorodność jego genezy, co powoduje że najprawdopodobniej analizowane fitocenozy leśne - niezależnie od stadium dynamicznego - będą odbiegać od typu.

Powierzchnia względna: ocena C, dokonana na podstawie wyników inwentaryzacji terenowej. Stan zachowania: ocena C (średni lub zdegradowany), w tym: stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana lub częściowo zdegradowana). Ocena nadana z uwagi na słabe wykształcenie charakterystycznej kombinacji gatunków, stosunkowo młody wiek drzewostanów oraz brak znaczących ilości martwego drewna.

stopień zachowania funkcji: II (dobre perspektywy). Dobre perspektywy wynikają m.in. z możliwości wprowadzenia ochrony biernej i wyłączenia z użytkowania. Umożliwi to w sposób naturalny realizację procesów polegających na stopniowym starzeniu się i różnicowaniu drzewostanu, wzroście zapasu martwego drewna i zwiększaniu bogactwa gatunkowego.

2216 Lnica wonna *Linaria loeselii* (*Linaria odora*)

Lnica wonna jest gatunkiem występującym od dawna w Obszarze PLH220044. Jej istniejące stanowisko znajduje się w rez. „Mewia Łacha”. Na podstawie rozpoznania w 2012 roku oraz dodatkowych informacji (S. Nowakowski) można stwierdzić, że populacja lniczy jest trwała, a nawet możliwe, że jest w ekspansji w kierunku wschodnim (poza granice ostoi). Ocena ogólna: C

Ocena populacji: C, została określona na podstawie znajomości liczby

osobników na innych znanych na wybrzeżu stanowiskach Stan zachowania C, w tym: stopień zachowania cech siedliska II (elementy zachowane w dobrym stanie). Ta ocena wynika z faktu występowania odpowiedniej powierzchni wydmy piaszczystych w różnym stopniu zarastających Izolacja: C - populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania gatunku 1099 Minóg rzeczny *Lampetra fluviatilis* Obszar jest istotny dla gatunku w okresie migracji. Gatunek obecnie jest uznany za przedmiot ochrony na podstawie opinii eksperckiej z uwagi na brak danych dot. rozmieszczenia, liczebności oraz rozpoznania kluczowych dla niego habitatów tj. łąk oraz miejsc wychowu larw na terenie kraju (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). Ocena ogólna: B Weryfikacja oceny populacji przeniesionej z poprzedniego SDF-u – A ($100\% \geq p > 15\%$) – będzie możliwa dopiero po przeprowadzeniu niezbędnych badań naukowych. Możliwa do wykonania dla minoga rzeczny jest ocena stanu zachowania: B (dobry), w tym: stopień zachowania cech siedliska II – elementy zachowane w dobrym stanie. W Ostoi w Ujściu Wisły nie ma istotnych przeszkód migracyjnych dla tego gatunku. Izolacja: C - populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania. 1103 Parposz *Alosa fallax* Obszar jest istotny dla gatunku w okresie migracji rozrodczej. Gatunek jest uznany za przedmiot ochrony na podstawie opinii eksperckiej z uwagi na brak danych dot. rozmieszczenia, liczebności oraz rozpoznania kluczowych dla niego habitatów tj. łąk na terenie kraju (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). Ocena ogólna: B Weryfikacja oceny populacji przeniesionej z poprzedniego SDF-u – B ($15\% \geq p > 2\%$) – będzie możliwa dopiero po przeprowadzeniu niezbędnych badań naukowych. Weryfikacja oceny stanu zachowania (B), będzie możliwa po przeprowadzeniu badań nad presją rybołówstwa na obszarze obwodu rybackiego Wisła nr 7, gdzie dla potencjalnej migrującej populacji może istnieć zagrożenie przyłowem. Izolacja: C - populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania. 5339 Różanka *Rhodeus amarus* Stanowiska gatunku występują w odizolowanych akwenach: „Mikoszewskie”, „Małe” i „Bobrowe”. Główne i najistotniejsze stanowisko różanki w obszarze to jezioro „Mikoszewskie” (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). Ocena ogólna: B Ocena populacji C. Obecnie nie jest możliwa ocena wielkości populacji gatunku w obszarze w stosunku do populacji krajowej. Do czasu jej oszacowania kryterium kwalifikującym gatunek jako przedmiot ochrony w obszarze jest stopień wykształcenia siedliska: gatunek został uznany za przedmiot ochrony w obszarze z uwagi na występowanie odpowiedniego siedliska tj. zarówno silnie rozwiniętych fitocenoz (>80% pokrycia) jak i wysokiej liczebności małży z rodziny Unionidae 4,1 szt. • m⁻² w jeziorze „Mikoszewskim”. Stan zachowania B w tym: stopień zachowania cech siedliska II - elementy siedliska dobrze zachowane w szczególności na stanowisku w jez. „Mikoszewskim”, gdzie występują rozwinięte fitocenozy, a liczebność małży z rodziny Unionidae, które warunkują rozród różanki wyniosła 4,1 szt. • m⁻² (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). Izolacja: B, z uwagi na peryferie naturalnego zasięgu gatunku (Przybylski 2004) 1364 Foka szara *Halichoerus grypus* Foka szara jest gatunkiem migrującym, który tworzy jedną populację bałtycką (Sjöberg 1999, Sjöberg i Ball 2000). Na początku XX wieku w Bałtyku żyło około 100 000 fok szarych, jednak intensywne polowania oraz silne zanieczyszczenie wód doprowadziły do gwałtownego spadku ich liczby. W latach 90-tych było ich tylko około 5 000 (Harding i Härkönen 1999, Harding i in. 2007). Od tego czasu obserwuje się stały wzrost liczebności populacji foki szarej i obecnie szacowana jest na 30 000 osobników (www.luke.fi). Dane o występowaniu fok szarych w polskich obszarach morskich gromadzone są przez Stację Morską Instytutu Oceanografii Uniwersytetu Gdańskiego w Helu. Obszar znajdujący się w ujściu Przekopu Wisły wskazywany jest jako miejsce najczęstszych obserwacji fok szarych na polskim wybrzeżu (Pawliczka 2011, Raport z projektu... 2013, www.fokarium.pl/obserwacjefok/obserwacjefokrezerwat.htm). W latach 2009-2017 dokonano tu licznych obserwacji fok szarych odpoczywających na piaszczystych łąkach, tworzących się w ujściu Przekopu Wisły. Obecnie były przez cały rok, z maksimum obserwacji w okresie od kwietnia do września (Raport z projektu... 2013, www.fokarium.pl/obserwacjefok/obserwacjefokrezerwat.htm). Co roku zwiększała się także maksymalna liczba obserwowanych jednocześnie zwierząt od ok. 20 osobników w roku 2009 do ok. 300 osobników w roku 2016 r. (ibidem, dane GBPW Kuling). Ocena ogólna: A Populacja – ocena A. Foka szara występuje regularnie w obszarze i jego rejonie. Doniesienia te stanowią najwyższy odsetek w odniesieniu do obserwacji w całej strefie polskich obszarów morskich (Pawliczka 2011, Raport z projektu... 2013, dane GBPW Kuling, www.fokarium.pl/obserwacjefok/obserwacjefokrezerwat.htm). Nie istnieją dane wskazujące na to, że obszar stanowi miejsce rozrodu i linienia fok. Typ populacji – C. W Bałtyku właściwym występuje jedna populacja foki szarej. Wędrowniki tego gatunku związane są z poszukiwaniem pokarmu oraz siedlisk odpowiednich do rozrodu i linienia (Thompson i in. 1991, Program ochrony foki szarej... 2012). Zachowanie: ocena A, w tym: stopień zachowania siedliska II – elementy zachowane w dobrym stanie. Warunki przyrodnicze w tym: dostępność obszaru, jakość wody oraz zasoby pokarmowe, są dogodne do bytowania fok szarych. Piaszczyste łąki tworzące się w ujściu Wisły Śmiałej nie są penetrowane przez ludzi i stanowią odpowiednie dla fok szarych

miejsce odpoczynku (Raport z projektu... 2013). Izolacja: ocena B - populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku 1337 Bóbr europejski *Castor fiber* Gatunek regularnie występuje w granicach obszaru, stanowi trwały element jego fauny (zasiedla go od co najmniej 15 lat), a efekty żerowania i prac inżynierskich są istotnym elementem lokalnego krajobrazu (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). W porównaniu z populacją krajową populacja zasiedlająca omawiany obszar jest niewielka. Ocena populacji jest nieznacząca (D). 1355 Wydra *Lutra lutra* Gatunek regularnie występuje w granicach obszaru (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). Ocena ogólna: B Populacja: ocena C, stan zachowania: A, izolacja: B. Choć populacja zasiedlająca omawiany obszar jest prawdopodobnie nieistotna w porównaniu z populacją krajową, charakteryzuje się bardzo specyficzną w skali Polski ekologią, którą wyróżnia regularne wykorzystanie wód morskich, szczególnie w otoczeniu ujść rzek (Przekopu Wisły, Śmiałej Wisły). 2522 Ciosa (*Pelecus cultratus*) Przeprowadzone w ostatnich latach (2009-2012) badania składu gatunkowego ichtiofauny w rejonie Martwej Wisły oraz Śmiałej Wisły (Przewoźniak i in. 2011, Michałek i Kruk-Dowgiało 2014) oraz ukierunkowane na ciosę badania i analiza dostępnych danych wykonane przez Morski Instytut Rybacki PIB (Grochowski i in. 2012) nie potwierdzają obecności w obszarze osiadłej populacji tego gatunku. Ciosa jest wymieniana w pracy Demela (1925), który podając za Seligo (1902) wskazuje na jej bardzo rzadkie występowanie w ujściu Wisły. Obecnie ciosa tworzy silną i stałą populację w wodach Zalewu Wiślanego, gdzie jest połowiana zarówno przez rybaków polskich jak i rosyjskich (baza CMR, Terlecki 2004, Psuty i Wilkońska 2009, Psuty i in. 2010, Psuty 2012). Biorąc pod uwagę powyższe argumenty ocenia się populację ciosy w obszarze na D (nieznacząca). 1130 Boleń (*Aspius aspius*) Gatunek odnotowano w połowach inwentaryzacyjnych w 2012 r. na 2 stanowiskach położonych w granicach rezerwatów przyrody Ptasi Raj i Mewia Łacha (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). Bolenie wędrują do analizowanego obszaru z wodami Wisły, jednakże istotna część populacji krajowej występuje w rzekach, poza obszarem Ostoja w Ujściu Wisły. W związku z tym ocena populacji jest nieznacząca (D). 1145 Piskorz (*Misgurnus fossilis*) Gatunek odnotowano w 2 cyklach badań prowadzonych w okresach letnich w 2011 i 2012 roku w niewielkim zamkniętym zbiorniku wodnym na terenie rezerwatu Mewia Łacha (Michałek i Kruk-Dowgiało 2014). Ocena populacji jest nieznacząca (D). 1106 Łosoś (*Salmo salar*) Jest gatunkiem wędrownym wykorzystującym Ujście Wisły jako szlak migracyjny w drodze na potencjalne tarliska położone w dorzeczu Dolnej Wisły. Łosoś wraz z trocią wędrowną (*S. trutta m. trutta*) stanowi podstawę połowów rybackich na obwodzie rybackim Wisła nr 7 (wyciąg z Operatu rybackiego dla obwodu rybackiego Wisła nr 7). Ze względu na brak dowodów odbywania naturalnego tarła w zlewni Dolnej Wisły przez łososie prawdopodobnie jego populacja jest zależna wyłącznie od prowadzonych zarybień zarówno ze strony użytkownika rybackiego (Spółdzielnia „TROĆ”) jak i w ramach Programu Zarybień POM (Bartel 2003, Bartel i Kardela 2010). Ocena populacji jest nieznacząca (D).

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
M	J02.01		i
M	J02.05		o
M	K01.01		i
M	L08		o
M	F02.01.02		i
L	M01.05		b
M	H06.01		i
L	K03.03		o
L	K04.01		o
H	D03		i

H	J02.12.01		i
M	E03.04.01		i
M	H01		b
H	J02.02.02		i
H	G01		i
H	G05.01		i
M	K02.01		i
M	K02.03		b
M	J02		o
M	E03		i
M	G05.05		i
M	I01		i
L	C01		o
L	H03		b
L	D02.02		o
L	L07		o
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
M	X		b

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie

kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Bartel R., 2003. Zasady gospodarowania populacjami łososi i troci w Polsce. Komunikaty Rybackie nr 4/ 2003: 27-30. 2. Bartel R., Kardela J. 2010. Zarybianie polskich obszarów morskich w roku 2009 wraz z restytucją jesiotra ostronosego. Komunikaty Rybackie nr 6/ 2010: 27-36 3. Baza danych CMR w Gdyni, dot. polskich połowów rybackich w latach 2005-2010.4. Braun M. (koordynator) 2012. 2216 Linaria odora – Lnica wonna. Monitoring gatunków i siedlisk przyrodniczych ze szczególnym uwzględnieniem specjalnych obszarów ochrony

siedlisk Natura 2000. Wyniki monitoringu, aktualizacja 2011-02-10. GIOŚ. 5. Demel K. 1925. Spis ryb Bałtyku naszego. Archiwum Rybactwa Polskiego. Tom I, Zeszyt 3. Bydgoszcz. 6. GDLP 2007 Inwentaryzacja przyrodnicza. baza danych INVENT 7. Grochowski A., Ramutkowski M., Nermer T., Szymanek L., Dziemian Ł., Lejk A. 2012. Monitoring ichtiologiczny ciosy (*Pelectus cultratus*) w wodach Wisły Śmiałej. Opracowani wykonane na zlecenie Urzędu Morskiego w Gdyni. 8. Harding K.C., Härkönen T.J. 1999. Development in the Baltic grey seal (*Halichoerus grypus*) and ringed seal (*Phoca hispida*) populations during the 20th century. *Ambio* 28, 619-627. 9. Harding K.C., Härkönen T., Helander, B. I Karlsson O. 2007. Status of Baltic grey seals: Population assessment and extinction risk. *NAMMCO Sci. Publ.* 6, 33-56. 10. Markowski R., Bzoma S., Rydzkowski P., Zięcik P., Lewczuk M., Wojtyński J. 2009. Plan ochrony rezerwatu przyrody „Ptasi Raj”. Gdańsk. ss. 171. 11. Markowski R., Stasiak J. 1980. Flora umocnień brzegowych ujść Wisły Śmiałej i Przekopu Wisły. *Zesz. Nauk. Wyd. BiNoZ UG, Biol.* 2: 117-130. 12. Markowski R., Stasiak J. 1984. Antropogeniczne przemiany flory obszaru przyujściowego Przekopu Wisły w ostatnim stuleciu. *Zesz. Nauk. Wyd. BiNoZ UG, Biol.* 5: 27-59. 13. Michałek M., Kruk-Dowgiałło L. 2015. Program zarządzania dla rejonu Ujście Wisły, obszary: Ostoja w Ujściu Wisły (PLH 220044) oraz Ujście Wisły (PLB220004), w ramach Zadania pn.: Opracowanie projektów planów ochrony obszarów Natura 2000 w rejonie Zatoki Gdańskiej i Zalewu Wiślanego, Wydawnictwa Wewnętrzne Instytutu Morskiego w Gdańsku. 14. Michałek M., Kruk-Dowgiałło L. (red.). 2014. Zbiornicze sprawozdanie z analizy dostępnych danych i przeprowadzonych inwentaryzacji przyrodniczych (zebranie i analiza wyników inwentaryzacji, materiałów niepublikowanych i opracowań publikowanych, przydatnych do sporządzenia projektów planów). Ostoja w Ujściu Wisły (PLH 220044). Praca zbiorowa. Wykonano na zlecenie Urzędu Morskiego w Gdyni w ramach Zadania pn.: Opracowanie projektów planów ochrony obszarów Natura 2000 w rejonie Zatoki Gdańskiej i Zalewu Wiślanego. WW IM w Gdańsku Nr 6758 a, s. 225 oraz załączniki: I. Dokumentacja fotograficzna z inwentaryzacji siedlisk lądowych, II. Operat z wizji terenowej, III. Poglądowe mapy występowania: siedlisk przyrodniczych z załącznika I DS. i gatunków roślin z zał. II DS. oraz gatunków zwierząt z załącznika II DS. 15. Namura-Ochalska A. 2004. Lasy mieszane i bory na wydmach nadmorskich. : W: Siedliska morskie i przybrzeżne, nadmorskie i śródlądowe solniska i wydmy. Poradnik ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 - podręcznik metodyczny. Tom 1. Red. Herbich J. Ministerstwo Środowiska, Warszawa: 157-161.16. Pawlaczyk P. 2011. 9190 Kwaśne dąbrowy (*Quercetea robori-petraeae*). W: Opracowanie tekstów przewodników metodycznych dla gatunków I siedlisk przyrodniczych. Tom 1/3: 285-311. Kraków. 17. Pawliczka I. 2011. Kegelrobben in polnischen Küstengewässern. Meer und Museum, Schriftenr. Meeresmuseum Stralsund Band 23, 227-236. 18. Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 – podręcznik metodyczny. <http://natura2000.gdos.gov.pl/strona/tom-2>. 19. Przewoźniak M., E, Sawon, A. Winiarski, T. Zarzycki, K. Ziętek. 2011. Ichtiofauna i minogi Wisły śmiałej. Raport o oddziaływaniu na środowisko przedsięwzięcia pn. „Wykonanie toru wodnego na odcinku od kanału Płonie na martwej Wiśle do ujścia Wisły Śmiałej do Bałtyku” w zakresie oddziaływania na obszary Natura 2000. PROEKO, Gdańsk, s. 265. 20. Przybylski M., 2004. 1134 Różanka *Rhodeus sericus* (Pallas, 1776). Poradnik ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000. Tom 6. Gatunki zwierząt (z wyjątkiem ptaków) – Ryby. ISBN 83-86564-43-1: 221-224. 21. Psuty I., Krajniak T., Szymanek L., Grochowski A. 2010. Ekspertyza studyjna dotycząca występowania dwóch gatunków minogów: minoga rzecznoego (*Lampetra fluviatilis*) i minoga morskiego (*Petromyzon marinus*) w odcinkach przyujściowych rzek do Bałtyku oraz w morskiej strefie przybrzeżnej. Sprawozdanie z realizacji zamówienia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 15.10.2010 r. MIR - PIB Gdynia. 22. Psuty I., 2012. The currentstate of Vistula Lagoon Polish fisheries - Perspectives for development. MIR-PIB Gdynia 2012. 23. Psuty I., Wilkońska H. 2009. The stability of Fish assemblages under unstable conditions: a ten year series from the Polish part of the Vistula Lagoon. *Archives of Polish Fisheries* 17: 65-76. 24. Program Ochrony Foki Szarej – Projekt. 2012. s. 104. 25. Raport z projektu „Wsparcie restytucji i ochrony ssaków bałtyckich w Polsce”. 2013. WWF Polska. s. 186. 26. Seligo A.1902. Die Fischwasser der Provinz Westpreussen, Danzig 27. Sjöberg M 1999. Behaviour and Movements of the Baltic Grey Seal. PhD thesis. *Acta Universitatis Agriculturae Sueciae – Silvestria*, 90:33 pp. 28. Sjöberg M. i Ball J.P. 2000. Grey seal, *Halichoerus grypus*, habitat selection around haulout sites in the Baltic Sea: bathymetry or central-place foraging? *Canadian Journal of Zoology* 78, 1661-1667. 29. Terlecki J. 2004. 2522 - Ciosa *Pelectus cultratus* (Linnaeus, 1758). Ryby (red.) R. Bartel. Poradnik ochrony siedlisk i gatunków. Warszawa 2004. ISBN 83-86564-43-1. 30. Thompson D., Hammond P.S., Nicholas K.S. i Fedak M.A. 1991. Movements, diving and foraging behaviour of grey seals *Halichoerus grypus*. *Journal of Zoology (London)* 224: 223-232. 31. Warzocha J. 2004. Ujścia rzek (estuaria). W: Siedliska morskie i przybrzeżne, nadmorskie i śródlądowe solniska i wydmy. Poradnik ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 - podręcznik metodyczny. Tom 1. Red. Herbich J.

Ministerstwo Środowiska, Warszawa: 31-36. 32. Wyciąg z Operatu rybackiego dla obwodu rybackiego Wisła nr 7(2011). 33. Zestawienie metodyk do oceny stanu ochrony siedlisk przyrodniczych i gatunków (z wyjątkiem ptaków) w rejonie Zatoki Puckiej i Ujścia Wisły. 2013. M. Błęńska, H. Boniecka, M. Ciechanowski, M. Falkowski, W. Gawlik, J. Fac-Beneda, L. Kruk-Dowgiałło, T. Kuczyński, M. Michałek, J. Nowacki A. Osowiecki, M. Olenycz, R. Opiola, P. Pieckiel, M. Szulc, J. Solon. WW IM w Gdańsku Nr 6761. 34. Żółkoś K., Afranowicz R., Markowski R., Bzoma S., Rydzkowski P., Zięcik P., Lewczuk M., Wojtyniak J. 2009. Plan Ochrony Rezerwatu Przyrody "Mewia Łacha". Gdańsk. ss. 217

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL04	34.25	PL02	38.44		

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Mewia Łacha	*	17.33
PL04	Środkowożuławski	*	0.12
PL02	Ptasi Raj	*	21.11
PL04	Wyspy Sobieszewskiej	*	34.13

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Urząd Morski w Gdyni
Adres:	Polska Chrzanowskiego 10 81-338 Gdynia
Adres e-mail:	umgdy@umgdy.gov.pl

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Gdańsku
Adres:	Polska Chmielna 54/57 80-748 Gdańsk
Adres e-mail:	sekretariat.gdansk@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☐ Tak
☐

Nie, ale jest w przygotowaniu

Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH220044

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

Tak Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)